

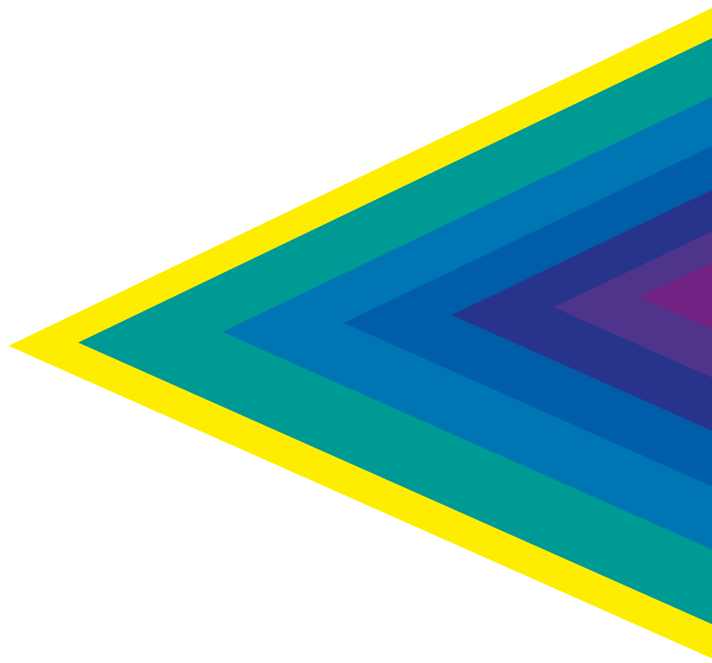
MIN STOLTHET

JAG ÄR BERÄTTAREN

RFSL STOCKHOLM

MIN STOLTHET

JAG ÄR BERÄTTAREN

RFSL STOCKHOLM

Innehåll

6 Förord

DEL 1: MODIG

- 11 **Komma ut**, av Lisen
- 17 **Nu eller aldrig**, av Mattias
- 23 **Ta en megafon**, av Susanna Jaagu
- 27 **Till fördomen**, av Lo H
- 29 **Väntan**, av Sebbe

DEL 2: TILLSAMMANS

- 33 **Fest på Huset**, av Mattias
- 39 **Kärlek i växthuset**, av Lo H
- 45 **Sex, hur gör man?** av Revar
- 49 **Veckans matsedel**, av Revar
- 51 **80-talets stora sorg**, av Mattias

DEL 3: VARA MIG SJÄLV

- 59 **Brev till homofobin**, av Revar
- 63 **Flytande**, av Lisen
- 67 **Jag bestämmer själv**, av Lo H
- 71 **Min kropp är min kropp**, av Sebbe
- 75 **Nöjd med några saker**, av Susanna Jaagu
- 77 **Torsdag på operation**, av Sebbe
- 83 **Vad vuxna håller på**, av Lisen

91 Presentation av författarna

102 Presentation av *Jag är berättaren*

Förord

I den här boken finns det mycket stolthet!
Den handlar om att vara modig,
om att vara tillsammans
och om att vara sig själv.

Den är fylld av berättelser ur verkliga livet.
Berättelser som inte tidigare blivit berättade.
Författarna är hbtq-personer i olika åldrar.
Alla jobbar på daglig verksamhet
eller bor i gruppbostad.

Under ett helt år har berättelserna blivit till.
Under året har jag träffat författarna ofta.
Jag har gett dem skrividéer och inspiration
och har fått minst lika mycket inspiration tillbaka.

Läs den här boken!
Från början till slut eller här och där.
Framlänges eller baklänges.
Läs samma berättelse om igen.

Kanske känner du igen dig.
Kanske får du idéer till egna berättelser.
Med kärlek och stolthet
lämnar vi över den här boken till dig.

*Kersti Björkman,
skrivpedagog i Jag är berättaren*

DEL 1

Modig

Komma ut

av Lisen

Varför måste man komma ut?
Varför måste man berätta
om man är något annat än heterosexuell?
Folk bara antar att man är heterosexuell.
Ingen frågar om man är något annat.

Om någon frågar
berättar jag att jag är bisexuell.
Om någon frågar säger jag som det är.
Men ingen frågar.

Först kom jag ut för mina två bästisar.
Det var ganska lätt.
De brukar inte döma mig så mycket.
De blev inte jätteförvånade.
De hade haft sina aningar.

De hade märkt när jag spanade in någon snygg tjej.
Trots att jag hade försökt titta i smyg.
Min killkompis hade märkt
att jag tittat på samma tjej som han.
Vi har kanske samma tjejsmak.

Jag kom ut för bästisarna
när vi tittade på film tillsammans.
En av bästisarna frågade mig:
– Vilken tjej är snyggast i hela filmen?

Jag sa vilken tjej jag tyckte var snyggast.
Kompisarna sa vilken tjej de tyckte var snyggast.
Sedan pratade vi om snygga tjejer.
Ingen sa något dumt om att jag är bi.

Det var svårare att komma ut för min familj.
Jag funderade länge.
Ska jag eller ska jag inte komma ut?
Jag visste inte vilka reaktioner jag skulle få.
Jag var rädd för negativa reaktioner.

Rädd för att höra: Vi vill aldrig mer se dig.
Rädd för att familjen skulle frysa ut mig.

Som person med funktionsnedsättning
är man ofta beroende av sin familj.
De kan hjälpa en med sånt som kommunen inte gör.
De kan hjälpa en med vårdkontakter
och andra tidsbokningar.
De kan vara ens kontaktperson eller ledsagare
när boendet inte kan.

Jag ville inte få en dålig relation med min familj.
Även om relationen inte alltid var bra,
så var den oftast bra.
Jag ville inte riskera
att familjen skulle försvinna.

När jag till slut kom ut för min familj
var det vid olika tillfällen.
Mina föräldrar bor inte ihop.
Min familj är stor och jag har många syskon.

En i familjen trodde inte på mig.
En fick jag ingen klar reaktion från.
En annan sa:
– Det har jag misstänkt hela tiden.

De andra var bara positiva,
vad jag märkte.

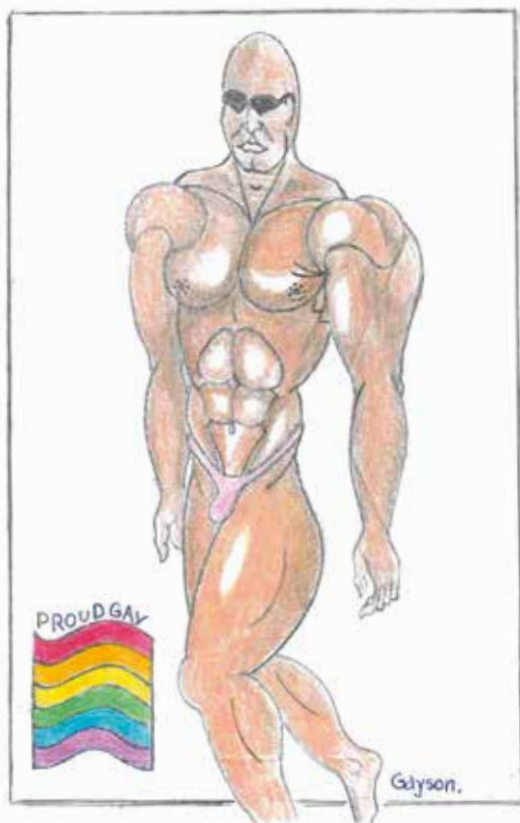
Men vissa i familjen ville ha bevis.
De förväntade sig
att jag skulle ta med en tjej hem och visa upp.

Det är inte alla som förstår att man gillar tjejer,
förrän man kommer hem med sin första flickvän.

Några år senare kom jag ut på Facebook.
Det var ett sätt att komma ut
för de vänner och släktingar
jag inte hade telefonnumret till.

Jag skrev "I'm bi"
i rutan där det står "Vad gör du just nu?".
Sen översatte jag till svenska precis under.
"Jag är bi".

Det var många vänner och släktingar
som klickade tummen upp och något hjärta.
Jag tänkte: Vad var jag så rädd för?

Nu eller aldrig

av Mattias

Det var en fin höst för några år sedan.
Löven var gula.
Jag var bjuden till några vänner på kräftskiva.
De bodde i en förort till Stockholm.
Mina vänner visste att jag är homosexuell.
Men de andra gästerna visste inte.

Vi satt i köket i vännernas lägenhet.
På bordet stod fat med kräftor.
Vi pratade och skrattade.
Det var trevligt,
tills ett visst samtalsämne kom upp.

En snubbe började prata om bögar.
– Bögar är onormala och äckliga, sa han.

Han trodde nog att någon skulle hålla med.
De andra vid bordet var bara tysta.

Jag brukade inte säga ifrån.
Inte ens när jag kände att det hade gått för långt.
Jag brukade hålla mig tillbaka och bara lyssna.
Jag ville inte ha bråk.
Eller avslöja att jag är homosexuell.

Men denna gång blev jag riktigt arg.
Snubben hade gått över gränsen.
Jag var tvungen att sätta ner foten.
Jag hade fått nog av hans svammel
om att homosexuella är onormala och äckliga.

Att inte bli respekterad för den man är,
det är en absurd situation.

Jag tänkte: Nu eller aldrig!

Jag spände ögonen i snubben och sa:

– Så intressant för mig,
som en äcklig liten bög att lyssna på dig.

Det blev alldeles tyst vid bordet.

Gästerna såg obekväma ut.

Mina vänner bröt till slut tystnaden.

– Ja, Mattias är ju faktiskt bög, sa de.

Snubben såg väldigt skamsen ut.

– Det var inte meningen,
jag menade inte så, sa han.

– Vad menar du då? Sa jag.

Han kunde inte ge någon förklaring.

– Förlåt, sa han.

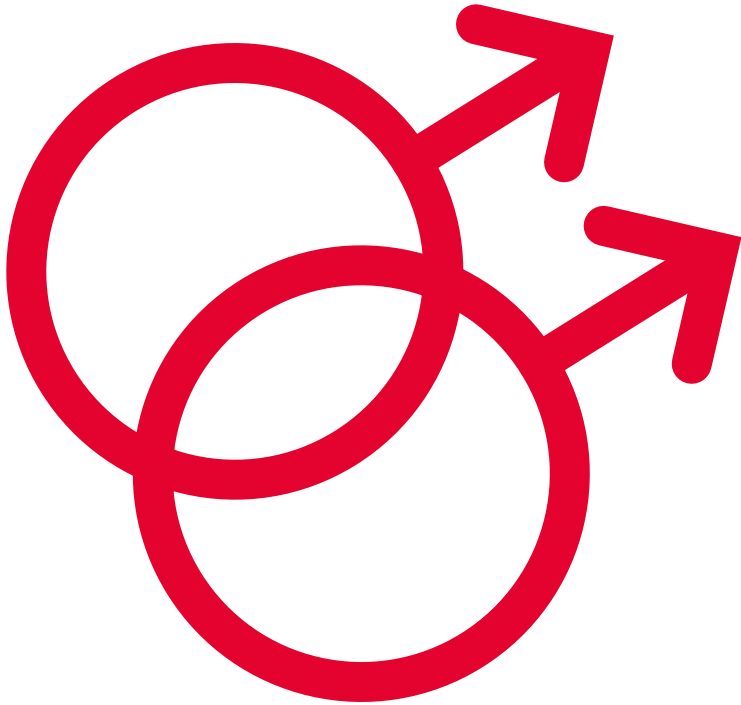
Jag accepterade ursäkten.

För husfridens skull.

Och för mina vänners skull.

Jag åkte tunnelbana hem.
Utanför fönstret såg jag hösten
med alla sina färger.

Jag kände mig självsäker.
Jag hade gett svar på tal.
Jag hade försvarat min rätt
att vara homosexuell och stolt.

Ta en megafon

av Susanna Jaagu

Jag kan ta en megafon
Öppna fönstret
Och skrika ut över staden
Så alla båtar hör

Varför kan inte vi få leva ett härligt liv?
Som hbtq-personer och funkisar
Varför ska vi behöva lida för de vi är?
De vi är och vill vara

Jag är så jävla trött
Förlåt att jag svär,
men ni fattar säkert vad jag menar

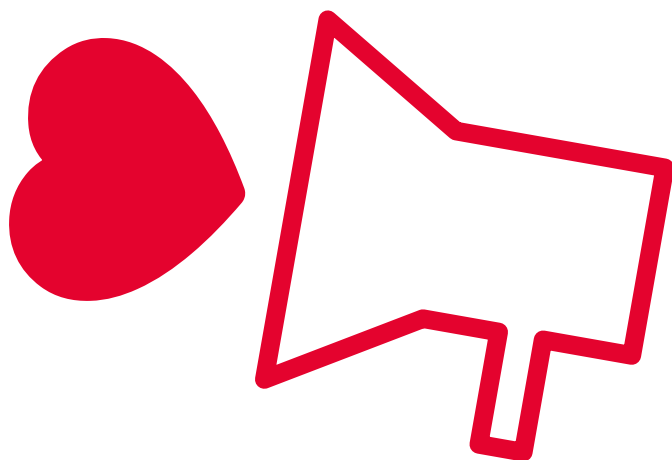
Jag är så jävla trött
Det finns fortfarande mycket nazism
Nazister hatar hbtq-funkisar

Nazister ställer till oreda
De finns överallt

Vi behöver verkligen mer feminism
Jag önskar ett mer jämlikt samhälle
En mer jämlik värld

Jag vill få bort nazismen
Helt och hållet
Överallt

Jag kan ta en megafon
Öppna fönstret
Och skrika ut över staden
Så alla båtar hör

Till fördomen

av Lo H

Du är det värsta i folk.

Du är en brun sörja av rasism,
funkofobi och homofobi.

Du har dödat många av mina vänner.

Jag är trött på att du får större och större makt.

Jag är trött på att folk låter dig växa.

Jag är trött på att du finns.

Du är en ond kraft.

Du har gjort mig ont.

Du har fått mig att tvivla på mig själv.

Vi är många som är emot dig.

Vi kommer vinna över dig.

Vi får aldrig glömma dig.

Du får aldrig bli starkare än oss.

Väntan

av Sebbe

Väntan, väntan, väntan
och åter väntan
Jag är så trött på att vänta
Att vänta är en evighet

Glöm inte bort oss!
Vi mår också dåligt
Vi är transpersoner
Vi får åter vänta

Väntan tar kraften från mitt psyke
Det känns jobbigt
Jag vill inte vänta mer
Väntan gör mig knäpp

Men om jag tänker positivt,
så är jag ändå snart där

Jag ser fram emot min framtid!
Jag ser fram emot att vara fri!
Jag vill vara fri!

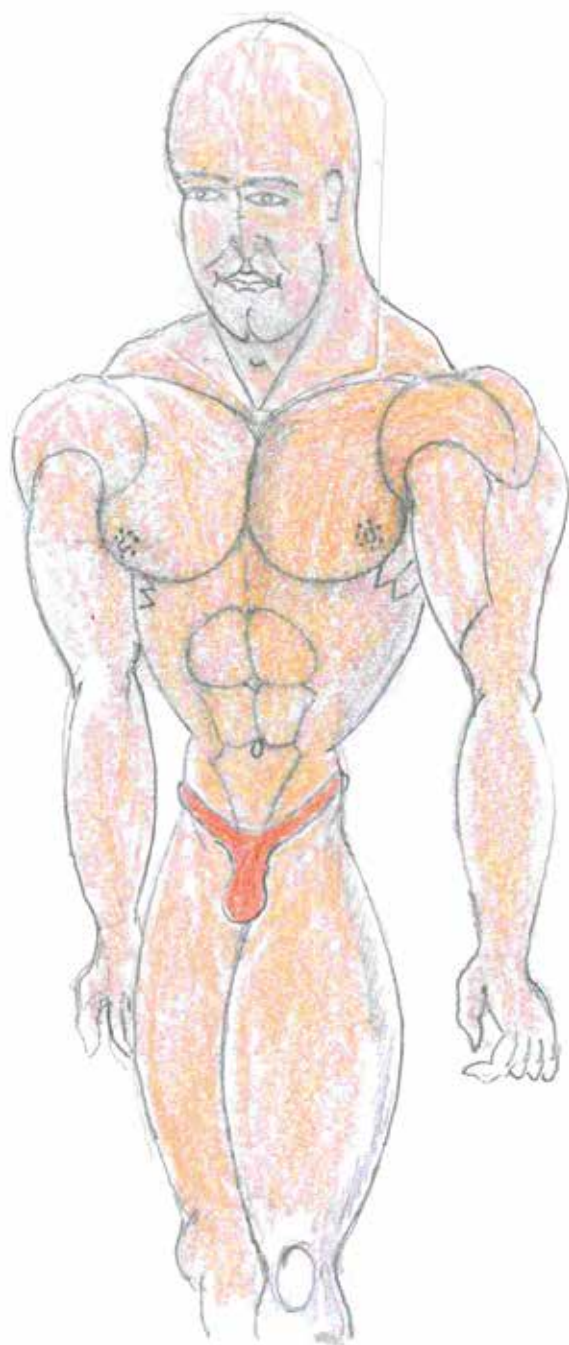
DEL 2

Tillsammans

Fest på Huset

av Mattias

Det var en smällkall vinter på 80-talet.
Jag hyrde en verkstad i en villa söder om Stockholm.
En kväll kom sonen i villan ner till mig och sa:
– Det är fest på Huset på Sveavägen ikväll,
ska du med?

Kanske förstod han att jag var hbtq-person.
Kanske hade han sett mig på Huset förut.

Huset på Sveavägen var RFSL:s mötesplats
för oss hbtq-personer.
Det var dit vi gick för att träffa vänner.
Eller för att ragga.

Kvällens fest hade temat White.
Man skulle vara helt klädd i vitt.
Det kändes svårt.
Vad skulle jag ha på mig?

Jag kom på att jag hade en ny, vit overall.
Jag tog på mig den.
Under hade jag bara en minimal stringtrosa.

Overallen var tunn och gjord av bomull.
Den var egentligen för kall.
Men vad spelade det för roll?
Overallen var skön att ha på sig.
Och den var praktisk att ta av sig,
om man träffade ett ragg.
Jag kände mig sexig.

På Huset kunde jag vara mig själv.
Jag kunde vara sexig på mitt sätt.
Jag träffade andra som var som jag.
På Huset behövde vi hbtq-personer inte oroa oss
över vad andra skulle tycka om oss.
Vi kunde känna oss trygga där.

På festen spelades discomusik.
Några dansade, andra minglade runt.
Alla såg glada ut och verkade ha trevligt.
Nästan alla hade vita kläder.

Jag gick runt på festen länge.
Jag hoppades att någon skulle ragga på mig.

Efter en stund satte jag mig vid ett bord.
Jag hamnade mitt emot en äldre man.
Jag själv var i 30-årsåldern.
Mannen var kring 80 år.
Han var glad och väldigt pratsam.

Mannen började berätta om sitt liv som homosexuell.
Han berättade att det var svårt när han var ung.
Då var homosexualitet ett brott enligt lagen.

Mannen var tvungen
att träffa sina pojkvänner och hbtq-vänner i smyg.
De träffades på hemliga ställen.
Ofta hemma hos någon.

Mannen var hela tiden rädd för att bli upptäckt.
Han var rädd för att bli straffad, misshandlad
eller förlora sitt jobb.
Han kunde bara vara sig själv i hemlighet.
Han kände sig som en halv människa.

Jag kände igen mig i mannens berättelse.
Jag har själv haft flera jobb där folk
pratade negativt om homosexuella.
Där behövde jag dölja min homosexualitet.

Precis som mannen var jag rädd
att någon skulle upptäcka min hemlighet.
Jag lät ingen bli min nära vän.
Det är helt sjukt att vi homosexuella behöver leva så.
Ensamma på något sätt.

Mannen och jag hade mycket att prata om.
Min plan hade varit att hitta ett ragg.
Det kändes inte lika viktigt längre.

När jag gick från festen kände jag mig nöjd.
Det hade varit en väldigt lyckad kväll.

Mannens berättelse hade lärt mig mycket.
Det fanns många hbtq-personer före mig.
Många som hade kämpat för att få vara sig själva.
Många som jag.
Jag var inte ensam.

På väg till tunnelbanan frös jag som en hund.
Jag var kall i min tunna, vita overall.
Men jag kände mig varm inuti.

Kärlek i växthuset

av Lo H

Jag kliver av den röda bussen
vid Londons största botaniska trädgård.
Framför mig ser jag tre växthus.
Jag går in i det största.
Äntligen ska jag få se trädgårdens orkidéer.

Då ser jag henne.
Hon sitter i kaféet i sin el-rullstol.
Hennes hår är i en kort, snaggad frisyr.
Hon har på sig byxor med nitar på,
röda hängslen och vit skjorta.

Jag kan se hennes stora armmuskler.
De är spastiska, de rör sig ofrivilligt.
Hon verkar ha tränat mycket.

Runt oss är det bara äldre människor.

Det är växter överallt.

Växterna är stora och luktar starkt.

Hon ser ut att hata allt hon ser.

Jag blir nyfiken på hennes arga sätt
att se sig omkring.

Jag går fram till henne.

– Hej! Säger jag.

Hennes arm rycker till av en ofrivillig rörelse.

Det får en chokladmugg att åka i golvet.

– Det är lugnt, säger jag och plockar upp skärvorna.

– Får jag sätta mig? Frågar jag.

Hon börjar skratta.

– Ja, du får gärna sätta dig här.

Min familj är och kollar på orkidéerna.

Jag har jättetråkigt.

Hon verkar ha en cp-skada.
Hennes uttal är lite ovant.
Men orden är inte svåra för mig att förstå.

Hon ser på mitt röda hår.
Jag börjar nervöst pilla på det.
Hennes blick känns när jag möter den.
Det känns som om vi hör ihop.

– Du är så jävla snygg.
Du är ta mig fan den snyggaste
som jag har träffat, säger hon med ett leende.

Nu är det jag som tappar en mugg i golvet.

– Ojdå! Säger jag förvånat
och tar upp skärvorna.

Hon berättar att hon hatar växter.
Hon har bara följt med sin familj hit
för att vara snäll.

Det enda jag kan tänka på
är att hon är tuff, snygg och sexig.
Hjärtat börjar slå fortare.
Jag kan bara tänka på henne.
Jag är förälskad.

Det börjar bli sent.
Vi pratar och tiden går.
Utanför växthuset är det mörkt.
Personalen plockar bort våra trasiga muggar.
De säger surt:
– Vi stänger om fem minuter.

Jag får panik.
Händerna blir svettiga.
Jag vill aldrig sluta prata med henne.

Jag frågar:
– Vill du följa med mig härifrån?

Hon säger:

– Jag måste vänta på min familj.

De kommer när som helst.

Jag vill inte gå utan henne.

Jag ser på henne

och önskar att hon ska följa med mig hem.

Då får hon något bestämt i blicken.

Hon tar min hand

och för den till sina läppar.

Vi säger samtidigt:

– Vi drar.

Sex, hur gör man?

av Revar

Sex, hur gör man?

Vad kan man hitta på?

Vem ska bestämma vad man ska göra?

Det beror på.

Man kanske vill ha olika.

Ska man presentera sig för den andra först?

Vad har den för pronomen till exempel?

Hen, han eller hon?

Om det är någon som man inte har träffat innan,
då är det pirrigt.

Vad kan man göra när man har sex?

Båda måste bestämma.

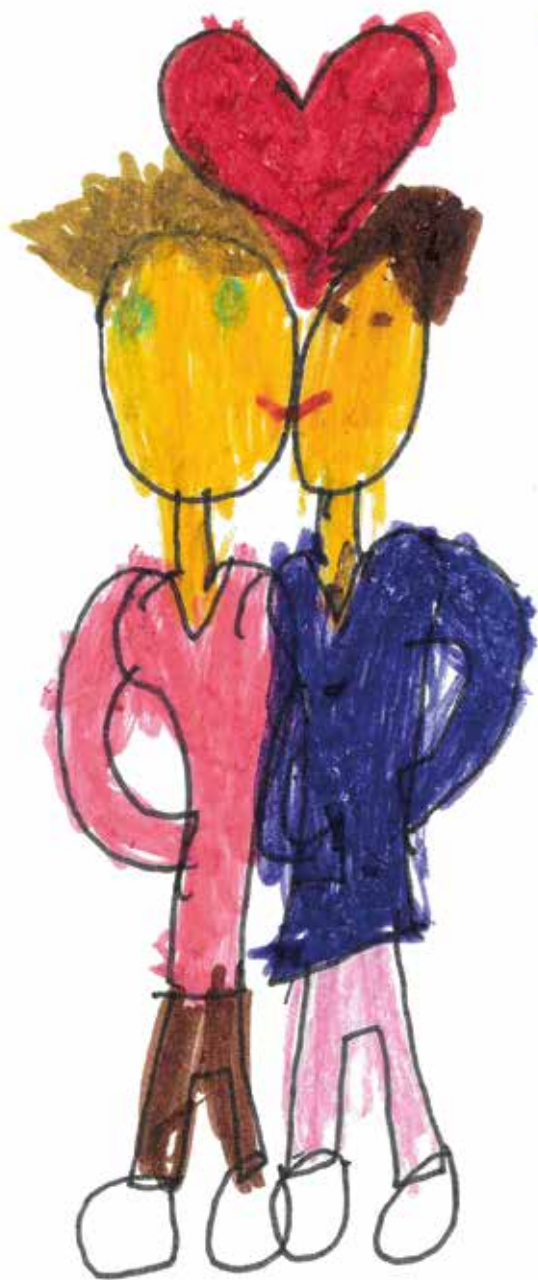
Man ska vara delaktig.

Man ska lyssna på varandra.

Om den andra inte lyssnar säger man stopp!
Om den ändå inte lyssnar kan man gå därifrån.
Om man behöver kan man prata med någon annan.

Vad kan man göra om man är intresserad?
Bjuda den på fika?
Komma nära den?
Prata med den?

Vad gör man om den inte är intresserad?
Då är det lite synd och tråkigt!

Veckans matsedel

av Revar

Måndag: Kyssar

Tisdag: Kramar

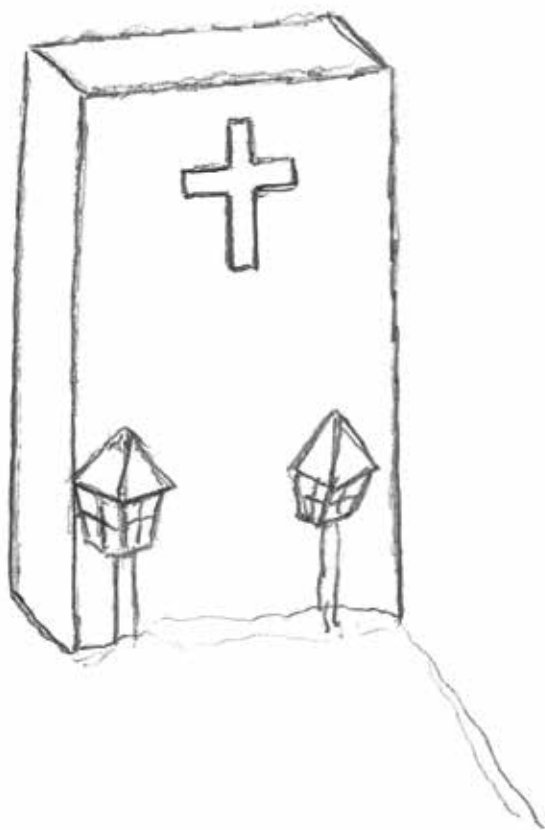
Onsdag: Massage

Torsdag: Fritt val

Fredag: Hångel

Lördag: Brunch av kyssar och hångel

Söndag: Bada badkar med varandra

80-talets stora sorg

av Mattias

När jag kom ut i början av 70-talet
var det glada tider.
Äntligen kunde jag vara mig själv som homosexuell.
Jag lärde känna nya människor.
Det fanns flera mötesplatser
för oss hbtq-personer.
Där kunde vi vara fria.

Men enligt myndigheterna
var homosexualitet fortfarande en sjukdom.
Det ville vi förändra.
Och det lyckades vi med år 1979.
Det kändes som att vi var på rätt väg.
På väg mot en positiv förändring.

Men när 80-talet kom hände något.
Jag kunde läsa i tidningar och höra på tv
om en hemsk sjukdom som spred sig i USA.

Det fanns inget botemedel.
Till slut dog man.
Många av de som dog var hbtq-personer.

Det började gå rykten om sjukdomen i Sverige.
Bland mina vänner som var hbtq,
och bland andra i samhället.
Många rykten var inte sanna.

Ett rykte var att sjukdomen
kunde smitta genom myggbett.
Det var inte sant.
Ett annat rykte var att sjukdomen
inte kunde komma hit.
Det var inte heller sant, tyvärr.

Snart började personer i Sverige
också få sjukdomen.
Viruset som man blev sjuk av fick namnet hiv.
När man haft hiv länge kunde man dö av AIDS.
Man kunde ta ett test som visade
om man hade hiv eller inte.
Jag gick och testade mig.

I väntrummet satt flera andra.
De var inne i sina egna tankar.
De trodde nog att de var sjuka och skulle dö.
Rädslan syntes i deras ansikten.
Alla var tysta.

Läkaren förklarade för mig hur man får hiv.
Han sa att man får viruset genom blod
och genom oskyddat sex.
Mitt test visade negativt.
Jag hade inte hiv.

Men många andra blev sjuka och dog av AIDS.
Det märktes på de olika mötesplatserna
för hbtq-personer.
Personer som jag såg nästan varje dag
började försvinna.
Jag frågade efter dem.
Ofta var svaret att de låg på
sjukhus för att få behandling.

De försvann fort.
Ena dagen var de där.
Andra dagen var de borta.
Det var en väldigt obehaglig känsla.

Från början trodde alla
att bara homosexuella män fick hiv.
Det var inte sant.
Alla människor kunde få hiv.

Ändå ökade fördomarna mot homosexuella män.
Många kallade hiv och AIDS för hemska saker.
Till exempel bögpest.
Många tyckte att vi var smutsiga.
De tyckte att vi var onormala.

Alla rykten och fördomar
påverkade oss hbtq-personer.
Många såg oss som mindre värda.
Det påverkade hur vi såg på oss själva.

Flera av oss blev deprimerade.
En del tog livet av sig.
Vi kände stor sorg
efter alla våra kamrater som dött.
Det var en mycket svår tid.

På 90-talet kom till slut bromsmedicinerna.
De bromsade hiv.
Vi fick hoppet tillbaka.
De sjuka fick hopp om att få leva.
De behövde inte dö.

Idag kan man leva med hiv utan att smitta.
Om man får rätt mediciner.
Nu känns 80-talet långt borta.
Vi är i en ljusare tid.

Information om hiv:

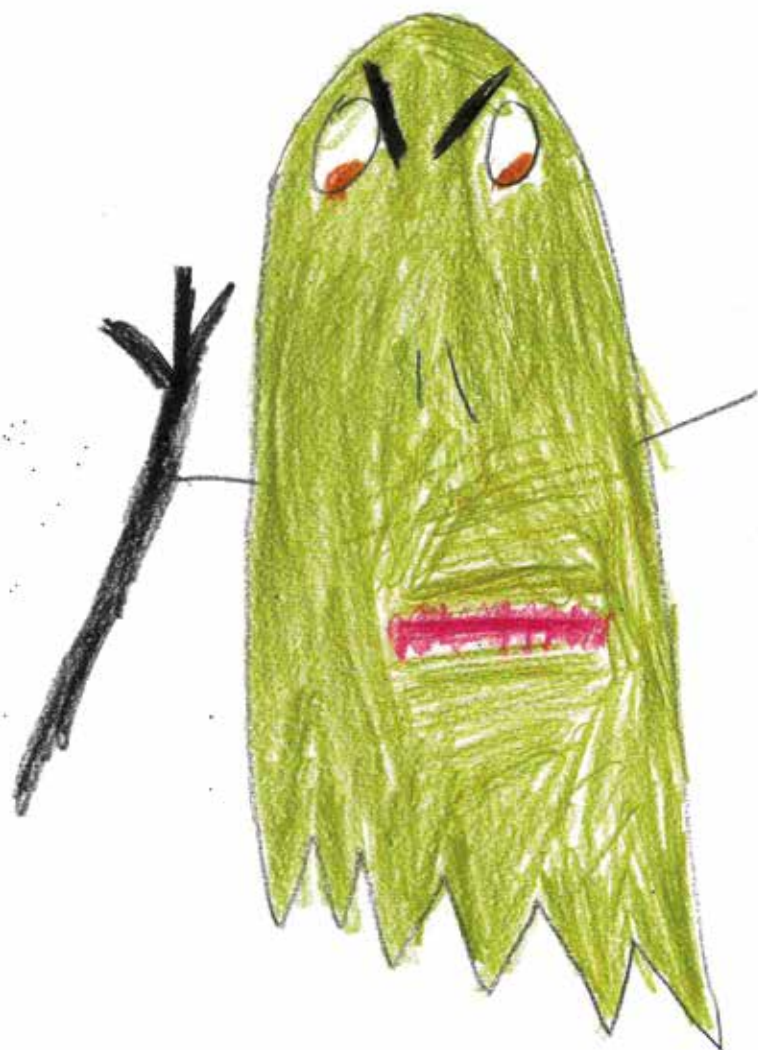
På sexperterna.org kan du läsa mer om hiv.

DEL 3

*Vara mig
själv*

Brev till homofobin

av Revar

Dumma du,

Varför gör du så här?

Du ska inte ge dig på mig.

Jag har rätt att vara gay.

Jag bryr mig inte

hur mycket dumma saker du än säger.

Jag går bara därifrån.

Men du bara fortsätter.

Hur orkar du vara så elak?

Har du inget stopp?

Eller är du avundsjuk på mig

för den jag är?

Du får mig att må sämre.

Du är mitt dumma mörker.

Som inte borde finnas.

Du borde tänka om.
Du får inte stoppa mig
från att vara den jag är.

Du är dum.
Som bara förstör.
Du är som ett spöke för mig.
Försvinn!

Flytande

av Lisen

Min bisexualitet förvirrar många i min närhet.

De ser ut som frågetecken

när de får reda på att jag är bisexuell.

– Gillar du tjejer eller killar?

Varför kan du inte bara välja ett kön? Frågar de.

Jag kan inte välja bara ett kön.

Det är mina känslor som bestämmer.

Men det finns något som kan förvirra ännu mer.

Det andra, det flytande.

Det har ett speciellt namn: Gender fluid.

Det betyder flytande könsidentitet.

Det är ett sätt att vara trans på.

Det är när ens könsidentitet förändras.

Från dag till dag.

Från stund till stund.

Från period till period.

När någon frågar vad jag har för pronomen
säger jag att man kan använda olika om mig.

Den, hen, han eller hon.

För mig är det olika varje dag.

Jag vet att min könsidentitet förvirrar många.

Jag tänker att det är deras problem.

De tänker så enformigt.

Jag orkar inte förklara.

Det är därför jag oftast inte säger något.

Alla i min närhet

vet inte om min flytande könsidentitet än.

Jag har inte berättat om den för alla än.

Jag vet inte exakt hur jag ska berätta det.

Jag vet inte om jag behöver berätta heller.

Men jag vill.

För det är som en tyngd på mina axlar.

Jag vet inte hur den här berättelsen slutar.

För jag lever i den just nu.

Jag bestämmer själv

av Lo H

Jag kan inte göra det
Det är många som inte kan
Det där med
att göra sig hetero
Jag vill inte heller

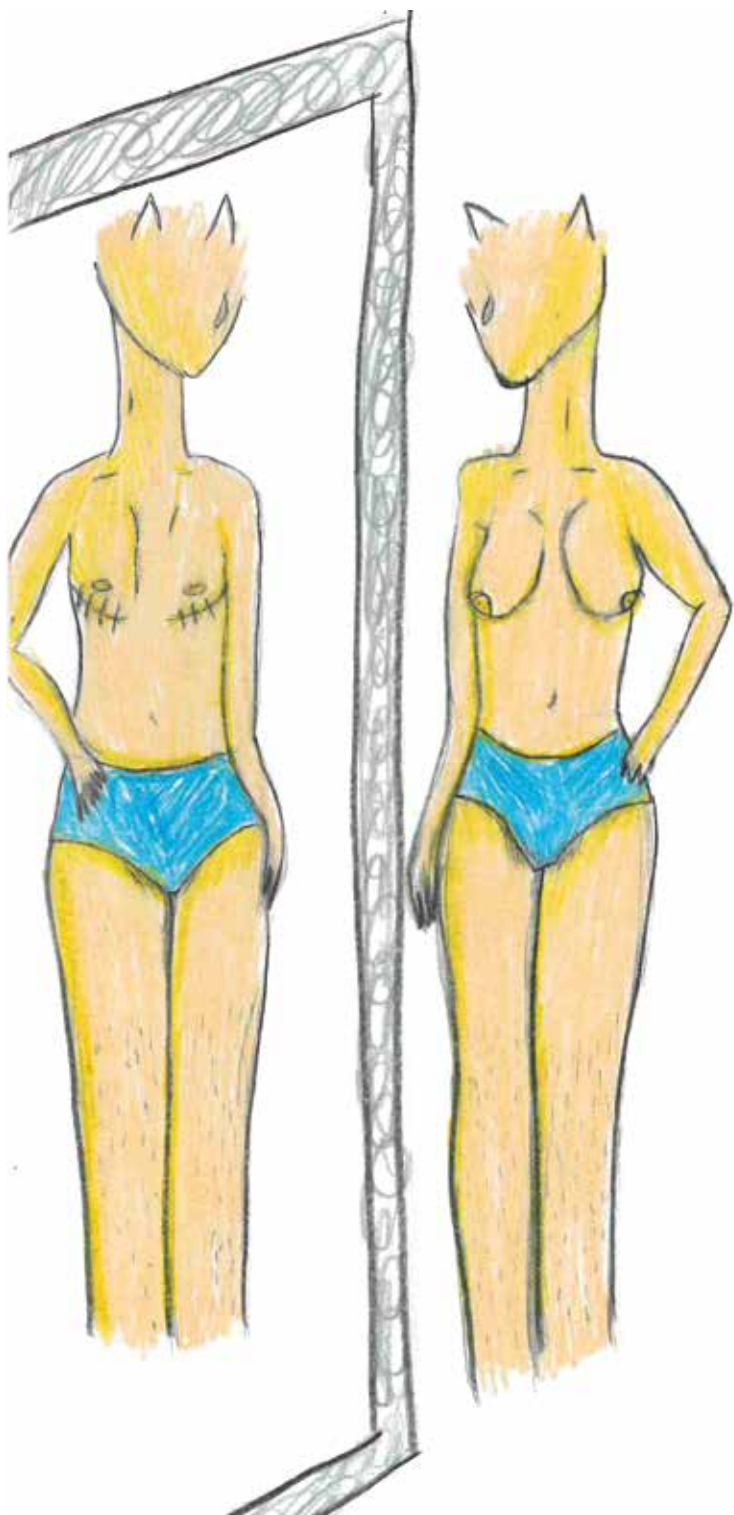
Jag älskar vem jag vill
Jag ogillar vem jag vill
Du får inte bestämma
vem jag är

Jag vill att du förstår
vad jag säger
Jag gör vad jag vill
Det är min kropp
som rör sig väldigt mycket

Jag är cp
Jag är konstnär
Jag är bi
Jag är stolt

Och jag gör mig inte
hetero för dig

Min kropp är min kropp

av Sebbe

Min kropp är min kropp.

Nu är jag klar.

Det är ju jag.

Mina bröst är borta.

Nu är jag platt.

Det känns som att jag alltid har sett ut så här.

Jag är fin.

Jag är vacker.

Det gör ont då och då.

Jag är fin som jag är.

Jag kan kolla mig i spegeln med stolthet nu.

Jag kan säga det nu:

Jag älskar min kropp.

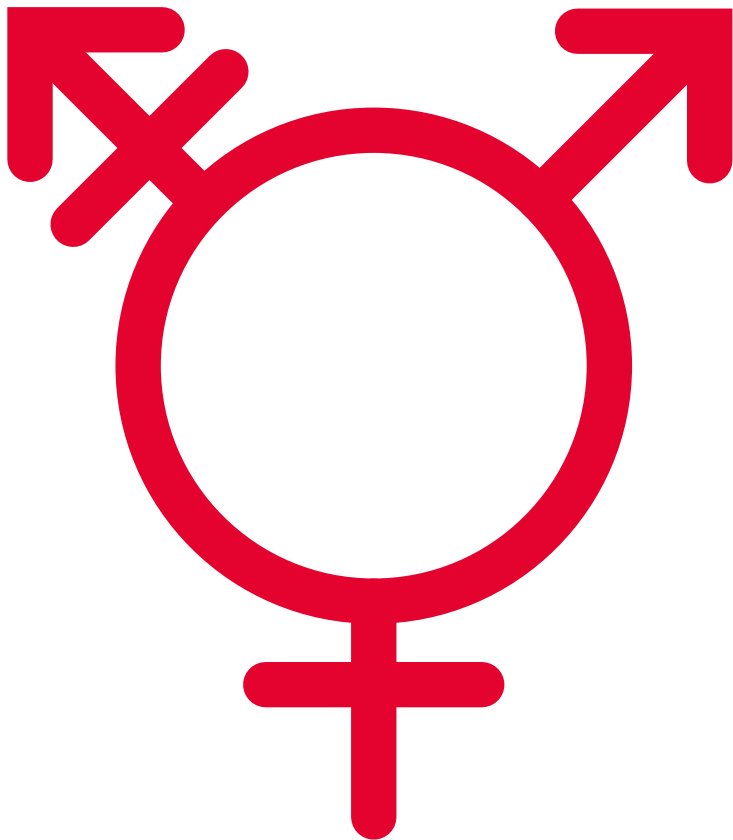
Den är perfekt.

Sedan jag kom ut som trans
har jag mer och mer accepterat
att så här ser min mage ut,
att så här ser mina ben ut.

Jag är vacker.
Jag tyckte att mina bröst var vackra.
Men de passade inte min kropp.

Jag är det tredje könet.
Jag blir mer och mer taggad på livet.
Jag är fan stolt över mig själv.
Jag har kämpat.

Jag är fri.
Min frihet är att äntligen få vara jag.
Min kropp är min kropp nu.

Nöjd med några saker

av Susanna Jaagu

Jag vill ändra en sak
Det är att byta mitt juridiska kön
Till kvinna
Jag vill också ändra min kropp
Till en kvinnlig kropp

Jag är nöjd med några saker
Jag har redan kvinnosaker
Till exempel kvinnokläder,
smink och min peruk
Jag är redan kvinna i själen
Jag har redan ett kvinnonamn: Susanna

Torsdag på operation

av Sebbe

17 januari:

Hanno vaknar tidigt på morgonen.

Idag ska hen och mamman till Karolinska sjukhuset.

Äntligen ska Hanno göra sin mastektomi.

Det betyder att en läkare ska operera bort Hannos bröst.

Hen har längtat länge!

Hanno och mamman tar buss 57 till sjukhuset.

Hanno börjar känna sig mer och mer pirrig.

De går av bussen och går mot entrén.

Sedan går de långsamt mot hissen

och åker upp till våning två.

Där får de komma in i ett väntrum.

De får vänta länge.

Efter en hel timme av väntan

kommer en sköterska och hämtar dem.

Hanno får komma in i ett nytt rum.

Sköterskan sätter en nål i hens arm.

– Aj, det där gjorde ont, säger hen.

Nålen är för att Hanno ska få dropp.

Dropp är en vätska som ger näring.

Hen får dropp eftersom hen

inte har fått äta på lång tid.

Nu är det dags för läkaren

att göra Hanno redo för operationen.

Läkaren ritar flera streck på Hannos bröst.

Det är för att läkaren

ska veta hur den ska operera.

Vad intressant att bli ritad på, tänker Hanno.

Mamman tar ett kort som ett fint minne.

Hanno ligger på en säng med hjul.

En sköterska rullar in den i rummet

där operationen ska göras.

Mamman får följa med in.

Hon får en fin, blå sjukhusdräkt att ha på sig.

Hanno tycker att det är obehagligt
med syrgasmasken över ansiktet.
Den täpper för andningen.
I stället får hen en mindre mask
som bara är vid näsan.

Sedan får Hanno en spruta och somnar.
Mamman går ut för att vänta
tills operationen är klar.

När Hanno vaknar efter operationen
är hen jätteledsen och gråter.
Det känns som att det bara har gått en sekund
sen hen somnade.
Mamman är där och Hanno får en isglass.

Hanno mår inte bra.
Allt är så annorlunda.
Hen kan knappt röra sig.

Över bröstkorgen har hen ett brett band.
Det kallas för bröstband.
Det sitter stenhårt och gör ont.

Det är viktigt att ha tålamod, tänker Hanno.

Det kommer att bli bra.

Det är bra med bröstbandet.

Det får bröstkorgen att inte svullna upp.

Läkaren kommer in

och säger att operationen har gått bra.

– Hur länge ska sårtejpen sitta kvar på ärren? Frågar Hanno.

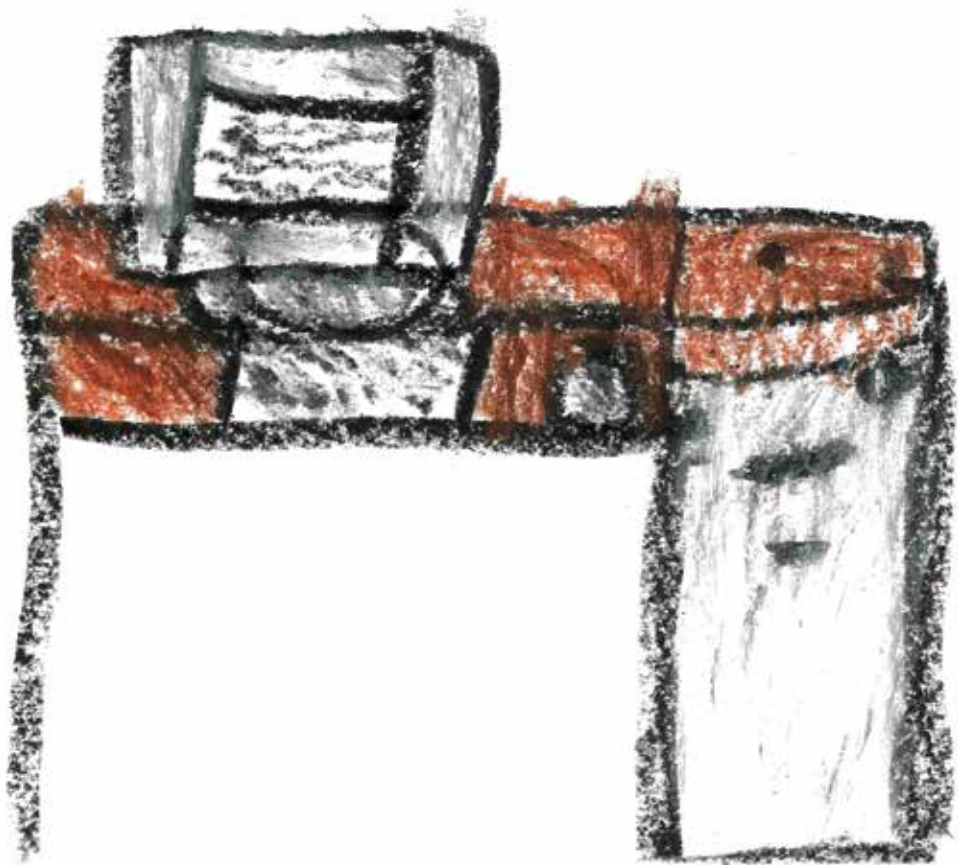
– Om du inte vill ha synliga ärr
är det bra att ha kvar tejpen
i ungefär 6 månader, säger läkaren.

– Det viktigaste är att det är platt.
Och det blev det verkligen, säger Hanno
med ett stort leende.

– En annan viktig grej är
att du byter tejpen en gång i veckan,
säger läkaren.

Mamman är där hela tiden när Hanno har vaknat.
Hanno är så lycklig över att bröstet är borta.
Hen kan knappt fatta att det är gjort.

När Hanno tittar ner på sin bröstkorg
kommer glädjetårarna.

Vad vuxna håller på

av Lisen

Det luktade som det alltid brukar lukta på sjukhus.
Handsprit, sjukhusmat och lite instängt.
Dom vuxna ville ta reda på
varför jag började prata senare än andra.
Det var innan jag började skolan.
Jag var sex år.

I väntrummet fanns några soffor
och en matta med några leksaker på.
I mitt huvud fanns många frågor.
Var är jag?
Vad gör jag här?

Kanske frågade jag mamma
på mitt eget lilla vis.
Kanske tittade jag på henne
med en undrande blick.

Kanske gjorde jag några enkla tecken
på teckenspråk.

Jag vet inte om jag ville vara där.
Jag bara hängde på.
Som man ofta gör när man är barn.
Man bara hänger på.

Hela tiden var jag tyst, blyg och rädd.
Jag ville inte lämna mammas sida.
Jag var klängig.

En doktor ropade upp mitt namn.
När doktorn räckte fram handen för att hälsa
tittade jag bara ner i golvet.
Jag sa ingenting.

Doktorn visade oss in i ett rum.
Rummet var vitt med möbler av trä.
Där fanns ett par stolar och ett bord.
På bordet stod en stor och klumpig dator.
Den såg ut som en vit tjock-tv.

Doktorn skulle göra många olika tester på mig.
Testerna såg ut som leksaker för småbarn.
Jag gjorde testerna.
Men det var också tester när man skulle prata.
Då sa jag ingenting.

De vuxna ville kolla
om jag behövde gå till en tal-pedagog.
Mamma förklarade
att det är en person man går till
för att öva på att prata.

De vuxna ville också kolla
om jag behövde gå i en särskola.
Jag visste knappt vad ordet särskola betydde.

De vuxna ville veta om jag hade någon diagnos.
Mamma ville ha svaret på en gång.
Hon ville inte vänta tills det kom i brevlådan.

Doktorn knappade på sin dator
och skrev ut ett papper.

På pappret fanns min diagnos.
Doktorn sa att jag fick diagnosen "autistiska drag".
Jag visste inte vad det betydde.

Vad vuxna håller på, tänkte jag.
Jag brydde mig inte om doktors
papper och diagnoser.

Jag fungerar inte som de vuxna tycker
att man ska fungera.
Men vad är det för nackdel med det?

Det är inget fel på mig.
Det är samhället det är fel på.
Felet är att samhället inte accepterar
människor som de är.

Eftersom jag inte pratade så mycket,
hade jag mer tid att lista ut saker.
Jag hade en påhittig hjärna.

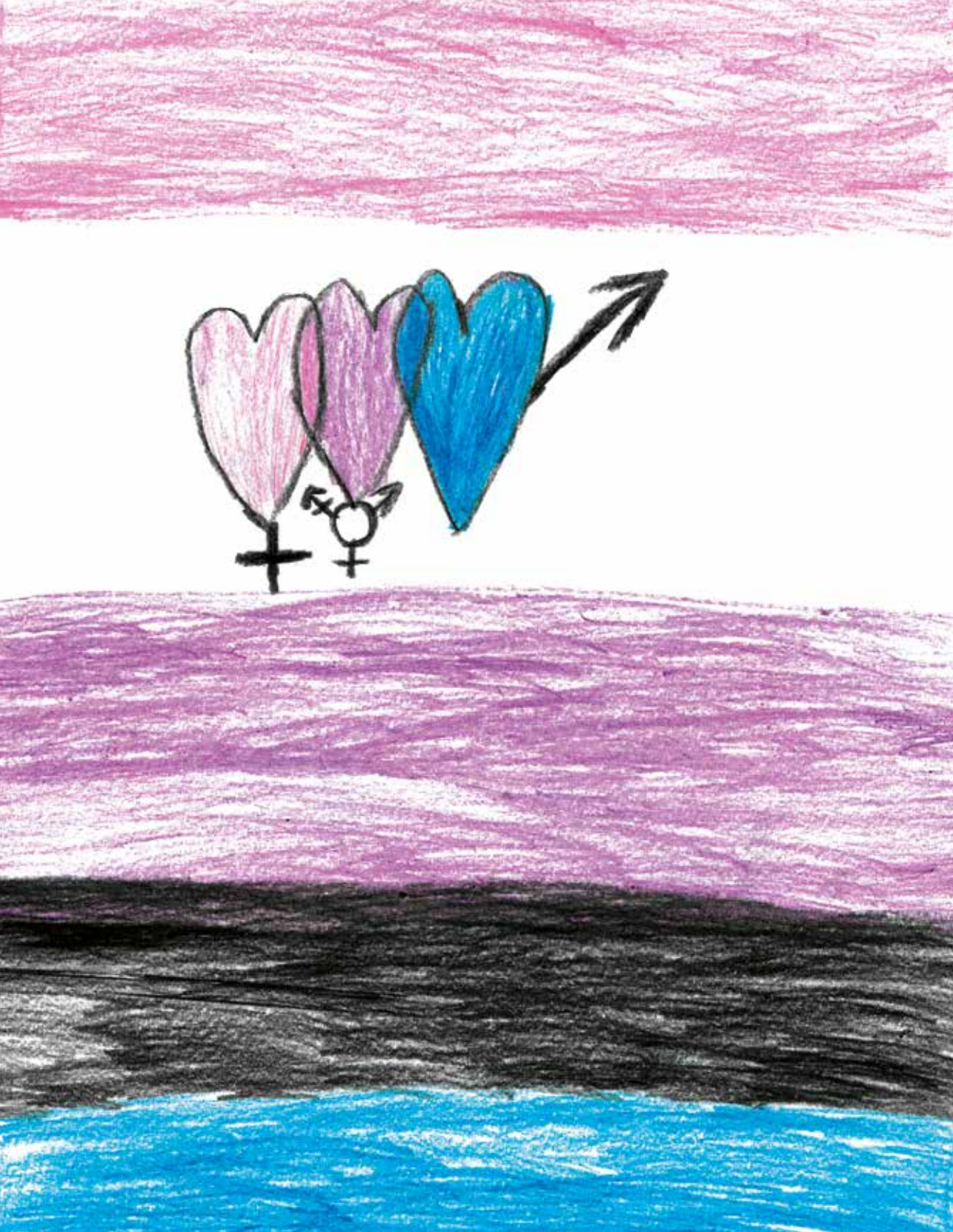
Lägg ner det jävla samhället, tänkte jag.
Jag kunde svära som barn,
i alla fall i tankarna.

Lägg ner samhället
där alla ska fungera likadant.
Alla fungerar olika!

Presentation av författarna

NAMN:

Lisen

PRONOMEN:

Hen, den, han eller hon

JAG ÄR STOLT ÖVER:

Att vara bi, funkis, gender fluid och berättare.

NAMN:

Lo H

PRONOMEN:

Hon eller hen

JAG ÄR STOLT ÖVER:

Min hjärna och att vara bi.

NAMN:

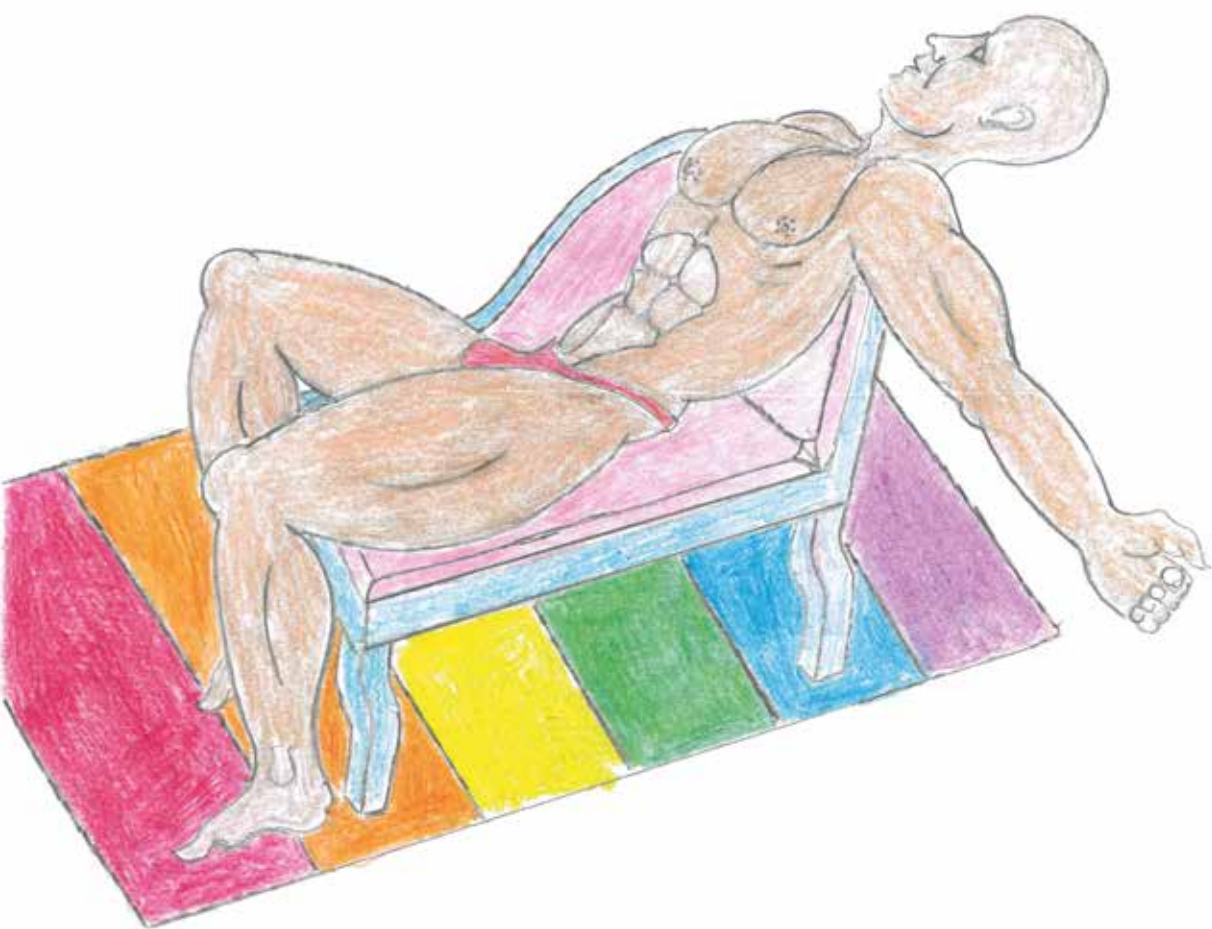
Mattias

PRONOMEN:

Han

JAG ÄR STOLT ÖVER:

Att vara gay.

NAMN:

Revar

PRONOMEN:

Han

JAG ÄR STOLT ÖVER:

Den jag är och att jag är bra på att skriva.

**Jag är också bra på att måla naglarna
och dricka kaffe.**

NAMN:

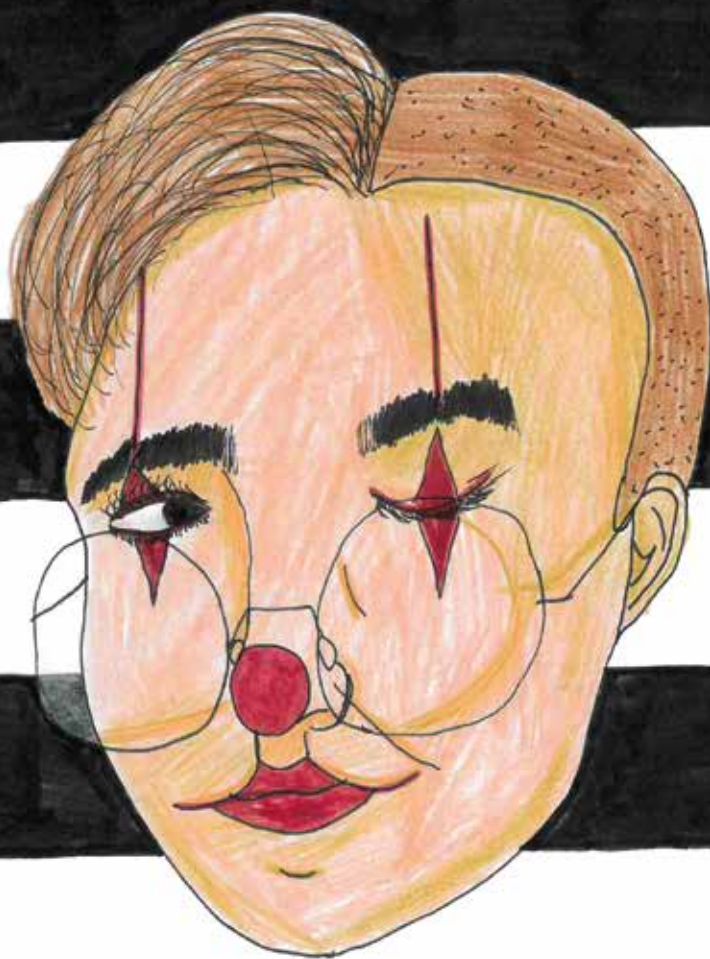
Sebbe

PRONOMEN:

Hen

JAG ÄR STOLT ÖVER:

**Mig, att jag är stolt funkis
och bra på att skriva och rita.**

NAMN:

Susanna Jaagu

PRONOMEN:

Hon

ÅLDER:

45 år

JAG ÄR STOLT ÖVER:

Att vara transperson och funkis.

**Att jag är den jag är och det kan
ingen ändra på.**

Presentation av *Jag är berättaren*

Det här är en bok som har skrivits
i projektet *Jag är berättaren*.
Bokens författare jobbar på daglig verksamhet
eller bor i gruppbostad.

Jag är berättaren är ett projekt
för personer som vill skriva och berätta
och som är funkis och hbtq.
Funkis är en förkortning för funktionsnedsättning.
Hbtq är en förkortning av orden
homosexuell, bisexuell, transperson och queer.

Jag är berättaren finns i tre år
från hösten 2017 till hösten 2020.
Varje år ger projektet ut en lättläst bok.
Varje vecka har vi träffar.
På träffarna gör vi olika skrivövningar.
Ibland med hjälp av andra författare.

Den här boken är andra boken av tre.
Den handlar om delar av författarnas verkligheter.
Den är skriven av dem själva.

Idén till *Jag är berättaren* kommer från
RFSL Stockholms träffverksamhet *Hbtq-hänget*.
Det finns nästan inga böcker om funkis och hbtq.
Särskilt inte skrivna av dem det handlar om.
Det ändrar *Jag är berättaren* på!

Jag är berättaren är ett projekt på RFSL Stockholm.
Projektet får pengar från Allmänna Arvsfonden.

Copyright: RFSL Stockholm, Jag är berättaren
och författarna, 2019

Ansvarig utgivare: RFSL Stockholm

Omslag och form: Eva Wilsson

Illustrationer: Författarna har illustrerat sina egna texter

Projektmedarbetare och redaktörer: Ida Östlund,
Jo Tengblad Söder, Johanna Nyberg

Tack till

Aleksa Lundberg, författare och skådespelare

Amalthea Frantz, språkkonsult

Kersti Björkman, berättarpedagog, Fabula Storytelling

Mette Aakerholm Gardell, producent och regissör

Ruhani Islam, illustratör och bildlärare

Sebastian Lönnlöv, författare och bibliotekarie

Typsnitt: Arnhem och Tisa Sans

Papper: Munken Lynx

Tryck: Bulls Graphics

ISBN: 978-91-88075-06-2